

Znova o láske...

Keď hovoríme o manipulácii obyčajne si pritom predstavujeme silný nátlak na niekoho. Ovládanie druhým človekom, jedným alebo viacerými. Predstavíme si možno zbrane, otroctvo, alebo niečo podobné... Málokto si vtedy predstaví manipuláciu s človekom, ktorá je veľmi častá a ponižujúca. Je to manipulácia láskou. Láska je veľmi veľká hodnota, väčšia než peniaze a väčšia než zlato. Všetci to vieme a cítime. Láska je to, čo potrebuje každý z nás. A preto i s láskou sa dá kupčiť, dá sa zamieňať, dá sa ňou vydierať a dá sa pomocou nej i manipulovať...

Láska je vzťah medzi dvoma. Niečo duchovné, ale aj fyzické. Niečo citové ale zároveň i rozumové. Láska má aj svoju intenzitu. Má svoju hĺbku a má svoje prejavy. A čo z toho vyplýva? Vyplýva z toho, že tí dvaja, ktorí sa majú radi tužia byť spolu. Tužia po vzájomnej blízkosti. Jeden potrebuje druhého.

Beda však, keď jeden z nich, alebo obaja si to uvedomujú a začnú to zneužívať... Využívanie a zneužívanie dobroty druhého je smutným javom a znevažovaním lásky. Poznáme mnoho príbehov zo života, ktoré o tom hovoria. Vieme o mnohých, ktorí dali za lásku k žene, alebo k mužovi veľké hodnoty: dom, záhradu, peniaze, zlato niekedy i svoju česť, miesto, ba i dušu. Bolo to z ich strany veľmi úprimné a hlboké, ale také bolo i sklamanie, keď spoznali, že boli zmanipulovaní, využití a zneužití a napokon zostali sami. Sami fyzicky, ale oveľa častejšie sami duchovne – bez šťastia lásky, bez pocitu blaha, bez tepla lásky. Osočovaní, ohováraní, poníženi a zosmiešnení...

Láska je niečo silnejšie ako magnet. Priťahuje k sebe navzájom dvoch a v tom širšom význame i viacerých. Ale vieme i to, že magnet má dva póly. Jeden priťahuje, ale keď sa otočí opačnou stranou tak odpudzuje a nedovolí, aby sa ten druhý magnet k nemu priblížil – odpudzuje ho od svojho magnetického poľa. I takéto prípady poznáme. Prípady ľudí, ktorí vôbec nepotrebujú druhého. Zdá sa na prvý pohľad, že nepotrebujú lásku druhého človeka. Naoko si postačia sami. Pocit a vedomie ich vlastnej veľkosti a schopnosti vytvára okolo nich akoby nepreniknuteľnú hradbu. Je to pýcha, hrdosť, či naivita a hlúposť, možno lenivosť a nevšímavosť?.. Jednoducho nedopustia, aby niekto prenikol ku nim bližšie. A veľmi ťažko by niesli, keby sa ich niekto dotkol slovom či gestom, či rukou. Nie sú to zlí ľudia, možno čestnejší, spravodlivejší atď..., než tí druhí, ale nie sú to ľudia lásky.

Ten druhý, vnútorne veľmi milujúci, veľmi túži dostať sa bližšie ku jeho srdcu, bližšie k jeho duši, ale máme... Niekedy je tvrdo odmietnutý ironickou poznámkou, či výsmechom, hnevom, ba i fackou... Inokedy sa mu dajú podmienky. Ak urobíš to, alebo ono..., potom. Keď mi vybavíš to. Keď pôjdeš tam so mnou. Alebo keď počkáš... a všeličo iné. A naozaj, ten kto úprimne miluje takúto osobu splní jej všetky

podmienky a potom čo?.. Veľmi často nasledujú ďalšie podmienky. Ten, kto je na koni s mečom v ruke má zaiste lepšie pozíciu a ľahko a dobre ovláda toho kto kľučí pred ním s prosbou, s túžbou po pochopení a po láske.

Sú rôzne typy ľudí takto sediach na koni. Ľudia, ktorí sú úplne, alebo čiastočne nezávislí na druhých. Sú medzi nimi takí, čo nedovolia nikdy a nikomu priblížiť sa. Sú i takí, ktorí si vyberajú s kým chcú a s kým nechcú komunikovať a komu teda dovoľia alebo nedovolia dostať sa bližšie... Sú i takí, ktorí niekedy majú náladu a dobrú vôľu ale vzápätí sa zháčia a naľakajú toho, komu dovolili byť vo svojej tóni a zasa je koniec. Je to veľmi smutné, ak sa to deje. V našich kresťanských rodinách by sa takéto niečo nemalo nikdy stávať. Je to veľmi ponižujúce prosiť o lásku, ponižujúce pre toho, kto prosí a je to veľmi vyvyšujúce u toho, kto nechce ponúknuť, nechce dať zo svojej lásky, nechce dovoliť tomu inak veľmi milujúcemu, priblížiť sa.

My ľudia sme si všetci rovní pred Bohom a láska je niečo, čo nikdy nesmie vytvárať vzťahy dominancie, prednosti a vyvyšovania sa a už vôbec nie manipulácie. Láska je práve tým najsilnejším spojivom. Ona je najväčším zjednocovateľom a vyrovnávateľom nerovností a sporov. Láska sa skláňa. Láska chápe, rozumie. Láska sa ponúka a rozdáva, veď to je jej podstata, dávať dobro, robiť šťastným, vnášať pokoj a to nezištne a najmä tam, kde je po nej najväčší dopyt. Tam, kde ju človek najviac potrebuje. Tam, kde je väčšia núdza po nej, tam by sa mala viac znížiť a priblížiť k človeku... Tam by mala ísť, kde je zosilnená jej potreba samotou alebo chorobou. Tam, kde sa prežíva nešťastie a smútok. Tam, kde človek skusuje sklamanie a bolesť. Tam, kde je krivda a poníženie. Tam, kde je bieda a hlad. Tam, kde niet, čo si obliecť. Tam kde je cudzina a strach. Tam, kde je bezmocnosť a bezbrannosť malých, či odkázanosť na druhých a neschopnosť starých. Tam kde je plač a slzy. A napokon i tam, kde je ľútosť a slzy po chybe a hriechu, ktorý ranil, ba i zabil lásku...

Tam, kde kraluje láska, tam nemá miesto pýcha, pohrdanie, irónia a výsmech. Vo vzťahoch v ktorých kraluje láska sa odmerane nemlčí, nevyjednáva, nežobre. Kráľovstvo lásky neznáša neúprimnosť, pretváрку a pokrytectvo... Naopak tam, kde je láska je úcta k človeku, pochopenie, vnímanie i naplnenie toho, po čom človek túži. Tam, kde je láska nie je žiaden strach, ani obava. Tam je vždy vystretá ruka, otvorená dlaň a náručie pripravené prijať a objať toho, kto to najviac potrebuje.

Prejavy lásky sú rozdielne. Niektoré patria všetkým, iné patria niektorým a sú i tie ktoré patria iba dvom, ktorí sú spojený manželským zväzkom... Áno, prejavy sú rôzne, ale popri tom všetkom, nech každý kto nás stretne môže cítiť, prežiť a povedať, že zakúsil lásku i v tom najmenšom našom skutku, i v tom najmenšom prejave – v našom slove, úsmeve, ba i v jednoduchom podaní pohára vody.

Mário Orbán

Sviet'me

Na svete je veľa krásnych miest. Medzi ne patrí aj malý štát San Maríno. Je to mesto postavené na skalnatom kopci. Úchvatný je pohľad naň zdola vo večerných hodinách. Vidíte vrch zaplavený svetlom. Takéto mesto mal Ježiš na mysli, keď povedal: „Mesto postavené na návrší nemožno ukryť.“

Obrazom osvetleného mesta a obrazom soli chcel Ježiš názorne vyjadriť, čím má byť kresťan pre svet. Má byť soľou zeme a svetlom sveta. Je to v súlade s logikou vzťahu k nemu a so zmyslom našej kresťanskej existencie. Ak sme prijali sviatosť krstu a uverili Kristovi, zároveň sme dostali poslanie byť jeho spolupracovníkmi na zemi. Kristus nám pri všetkých životných situáciách hovorí: Patríš mne, patríš aj svetu; potrebuješ mňa, svet potrebuje teba. Ak by niekto z nás povedal, že je kresťan, ale svietiť nechce, popiera zmysel svojho vzťahu ku Kristovi a zmysel celej svojej existencie.

O tom, ako často je pozorovaný život kresťanov, píše vo svojej autobiografickej knihe Africká farma známa dánska spisovateľka Karen Blixenová (+ 1962), ktorá žila niekoľko rokov na kávovníkových plantážach v Keni. „Istého dňa prišiel ku mne pracovať mladý Maur, ktorý sa volal Kitau. Bol to rozumný chlapec a dôkladne si plnil povinnosti.

Rýchlo som si ho obľúbila. Po troch mesiacoch ma poprosil, aby som mu napísala odporúčajúci list: pre šejka Aliho ben Salima. Kitau ho videl u nás doma a chcel u neho pracovať. Nepáčilo sa mi, že by mal odísť, keď už poznal zvyky a potreby domu. Bola som ochotná zvýšiť mu plat, len aby zostal. „Nie, nejde mi o peniaze“ povedal a vysvetlil mi dôvod: „Chcel by som sa stať kresťanom alebo moslimom“. Keď ku mne prišiel, bez toho, aby mi to povedal, pozoroval spôsob života kresťanov. Teraz chcel odísť k šejkovi Alimu, aby tam pozoroval život moslimov. Potom sa rozhodne, „čím sa stane.“ Pýtajme sa, čím by sa stal tento chlapec, keby žil v našej rodine.

Sv. Ján Zlatoústý píše: „Kristus si nás vybral, aby sme sa stali svetlom, soľou, učiteľmi, aby sme žili na zemi ako anjeli uprostred ľudí, ako dospelí ľudia uprostred detí. Nebolo by treba toľko kázní a príhovorov, keby náš život žiaril svetlom svätosti. Nebolo by treba toľko učiteľov (viery), keby všetky naše skutky boli čnostné. Neexistovalo by pohanstvo, keby boli kresťania skutočne takí, akí by mali byť. Keby sme zachovávali Božie prikázania, nepriateľom odpúšťali, blahorečili tých, čo nám zlorečia, a odplácali sa dobrom za zlo. Keby sme všetci takto postupovali, nenašiel by sa žiaden pochybujúci, ktorý by neprijal pravé náboženstvo.“

MARIÁN ŠURÁB

Sväté omše v 5.týždni cezročného obdobia

7. II. Pondelok

18.00 za zdravie manželky a syna

8. II. Utorok

9.00 na úmysel

9. II. Streda – Popolcová streda

18.00 na úmysel darcu

11. II. piatok po Popolcovej streda

18.00 + Rudolf Kosnáč a rodičia

12. II. sobota po Popolcovej streda

17.00 + Ferdinand Granec a manž. Viktória a syn Anton

Upratovanie kostola č.d. 203-228

13. II. 1. pôstna nedeľa

8.00 za farníkov

9.15 + Michal Hábel a manž. Terézia

V utorok bude vo Vištuku kňazská rekolekcia a preto bude sv.omša ráno o 9.00 na ktorú ste všetci pozvaní.

**Popolcová streda je pokánia v celej Cirkvi.
Pôst a zdržiavanie sa mäsitého pokrmu.**

V piatok 11.februára je trinásť svetový deň chorých.

Liturgický kalendár

7.II. pondelok sv.Maxim, biskup

8.II. utorok sv.Hieronym Emiliani, sv.Jozefína Bakhita, panna

9.II. streda Popolcová streda

10.II. štvrtok sv.Školastika, panna

11.II. piatok Panna Mária Lurdská

12.II. sobota sv.Eulália

Slovo na dnes

Contemplatio – kontemplácia Kontemplovať a deliť sa o plody kontemplácie s ostatnými.

Svätý Tomáš Akvinský

Začiatok kontemplácie

Keď je človek čoraz viac oslovovaný evanjeliou zvesťou, zistí, že aj tie najexaltovanejšie slová sú nedostatočné na vyjadrenie hlbokého citu, ktorý vyviera z jeho vnútra. Slová vd'aky, chvály, klaňania a lásky naostatok ustúpia mlčaniu, ktoré povie oveľa viac než najsilnejšie ľudské spôsoby vyjadrovania. Pomalé meditatívne prenikanie do textu teraz otvára a zahľadá celého človeka, až je hlbšie a hlbšie ponorený do tichého kontemplatívneho hľadania na Boha. Najsilnejšie a najpriliehavejšie výrazy vyjadrujúce tento nový vzťah k Bohu sa zdajú byť prázdne tvárou v tvár novej skutočnosti. Jediné, čo si človek praje, je zostať v tichu a pokoji, v jednoduchom milujúcom hľadaní na Boha, ktoré sa tradične nazýva kontemplácia.

Podľa svätého Tomáša Akvinského je ovocie tejto hlbokkej modlitby dokonalou prípravou prežívania viery s ostatnými. Mohol povedať, že máme najskôr meditovať alebo sa modliť, a potom sa o ovocie svojej meditácie podeliť s ostatnými - je však potrebné ešte niečo hlbšie. Musíme vytrvať v modlitbe dostatočne dlho, aby sme sami zakúsili niečo z tej lásky, ktorú sme povolaní rozdávať ostatným, musíme vytrvať v posvätej mystickej kontemplácii, lebo budeme mať pramálo čo dať. V tejto kontemplácii, keď je celý človek, srdce, myseľ, telo a duša oveľa zjednotenejšia než kedykoľvek predtým, začína sa odohrávať nepatrná premena. Pôvodne bol veriaci vedený ku kontemplácii rozjímaním o Božej láske, vyjadrenej v Ježišom ľudskom tele, teraz však postupne dochádza k zmene. Rozjímanie o Božej láske vtelenej v historickom Kristovi ustupuje kontemplácii jeho lásky takej, aká je teraz -prýštiaca zo vzkrieseného Krista, či si to veriaci v tej chvíli uvedomuje alebo nie. Prvá kontemplácia bola dielom Božej milosti a ľudského úsilia, druhá je čisto darom Božím.

Avšak kým môže dar kontemplácie priviesť človeka k plnému spojeniu s Bohom, po ktorom teraz túži, dochádza k očisťovaniu, aby sebecký hľadajúci mohol bez akýchkoľvek prekážok prijať nezištného *Darcu*.

David Torkington

Čo je svätá omša?

Katechizmus Katolíckej cirkvi ponúka takúto odpoveď na našu otázku: „Náš Spasiteľ pri Poslednej večeri v tú noc, keď bol zradený, ustanovil eucharistickú obeť svojho tela a svojej krvi, aby ňou v priebehu vekov trvale zachoval obeť kríža, kým nepríde, a aby tak zveril Cirkvi pamiatku svojej smrti a svojho zmŕtvychvstania: Sviatosť milosrdenstva, znak jednoty, puto lásky, veľkonočnú hostinu, pri ktorej prijímame Krista, duša sa naplní milosťou a dostávame závdavok budúcej slávy.“ (čl. 1323)

Vo vieroučnej konštitúcii Druhého vatikánskeho koncilu *Lumen gentium* sú tieto veľmi dôležité slová o svätej omši: „Eucharistia je zdrojom a vrcholom celého kresťanského života.“

Čo by sme vedeli povedať o svätej omši my, ktorí niekoľko rokov pravidelne prichádzame na svätú omšu?

Aj napriek obrovským problémom s vydávaním náboženských kníh v nedávnej minulosti, za posledných desať rokov bolo u nás vydaných dosť rozmanitých publikácií o svätej omši a určite ich bude pribúdať, lebo ľudské slovo si nemôže poradiť s týmto jedinečným tajomstvom našej viery.

Opovážim sa povedať, že každá kniha, ktorá je k dispozícii alebo v budúcnosti bude, hoci je krokom, ktorý nás k tomuto tajomstvu približuje, predsa ho nemôže vysvetliť až do konca. Lebo z pohľadu historika, ktorý má k dispozícii množstvo odborných filozofických i teologických diel od počiatku sprítomňovania tohto tajomstva, cez geniálne diela svätého Tomáša Akvinského, až po tie, ktoré vznikajú ako ovocie liturgickej reformy Druhého vatikánskeho koncilu, vždy, keď aj ten najskromnejší kňaz v tom najchudobnejšom dedinskom kostolíku v prítomnosti niekoľkých starých ľudí, alebo najznámejší kazateľ vo veľkolepej katedrále naplnenej až do prasknutia bude slúžiť svätú omšu, s chvejúcim sa hlasom bude hlásať to isté: „Hľa, tajomstvo viery.“

K tomuto tajomstvu sa približujeme s mnohými teologickými ťažkosťami a mali by sme sa k nemu približovať azda na kolenách, ak sa chceme ako apoštol Tomáš dotknúť rán na rukách a boku Ježiša Krista, aby sme mohli s vierou zvolať: „Pán môj a Boh môj.“

Aby sme sa uistili, že je to naozaj On, náš zmŕtvychvstalý Pán, treba si uvedomiť, že v Eucharistii sa dotýkame Ježišovej tajomnej a nepochopiteľnej lásky, a to je to najpodstatnejšie. Čo nám teda ostáva? Súhlasit s tajomstvom a zamilovať si ho celým srdcom a celou myseľou.

Moje úvahy, ktoré vám ponúkam, sú len slabým pokusom pozrieť sa na toto tajomstvo nanovo prostredníctvom výsledkov liturgickej obnovy Druhého vatikánskeho koncilu a priblížiť jeho bohatstvo bratom a sestrám vo viere na oboch stranách oltára.

Všetkým je nám nad slnko jasnejšie, že v prenikaní do tohto tajomstva nám najviac prekáža

naša rutina. Privykli sme si už chodiť do kostola na omšu, a vôbec nevnímame to, čo sa ukrýva pod sviatosťnými znakmi.

Čo môžeme urobiť pre to, aby svätá omša bola tá istá, a predsa vždy iná? S týmito myšlienkami a predsavzatiami začínam svoje úvahy a chcem sebe i vám pomôcť hlbšie pochopiť a prežiť každú svätú omšu.

Vo svätej omši je obrovské množstvo nevyužitých možností, najčastejšie z našej vlastnej viny. Málo o nej premýšľame, málo o nej čítame. Preto je pre nás stereotypná a mechanická, a tak chceme v nej všeličo zmeniť podľa vlastného vkusu a predstáv. Akosi nás vôbec nezaujíma, že je to dielo Ježiša Krista pre Cirkev všetkých vekov, že je to dielo toho Krista, ktorý je včera i dnes i naveky ten istý, a že to nie je moje vlastné dielo, ani nie prejav mojej osobnej nábožnosti.

Ak chceme skutočne prežívať Eucharistiu, musíme začínať od hlbokkej reflexie nad všetkými jej prvkami a rozmermi. A aby sme to všetko videli v novom svetle, budeme

dosť času venovať aj praktickým záležitostiam, ktoré sa budú zdať jednoduché a známe, lenže práve preto ich najviac zanedbávame.

Zdá sa mi, že niekedy si aj my, veriaci kresťania, ktorí žijeme z tohto zázračného tajomstva, na svätej omši počíname ako analfabet, ktorý nevie čítať, a preto o nájdenej knihe, nech by bola akokoľvek vzácna, uvažuje asi takto: Tá kniha je viazaná v koži, dá sa použiť na brúsenie britvy. Je tenká a malá, môže poslúžiť ako podložka pod kratšiu nohu pracovného stola. Je dosť hrubá, môže poslúžiť aj ako sušička na fotografie pre amatéra fotografa. A v prípade, že má vhodný papier, dá sa použiť na čistenie okien. Určite nám prospeje, ak sa sami pred sebou priznáme k takému povrchnému a nedokonalému poznaniu najväčšieho tajomstva nášho života. Na správne chápanie tohto tajomstva Božej lásky je nevyhnutná pokora, lebo ruku na srdce - čo vlastne vieme o stebielku trávy? A čo môžeme povedať o tajomstve eucharistickej obety?

Ak Boží Syn, ktorý nám chcel dať príklad pokornej lásky, hodný nasledovania, bol taký malý a pokorne ochotný slúžiť v ten večer vo večeradle, že si pokľakol pred učeníkmi, mali by sme sa aj my zňať za služobníkov nekonečného tajomstva, ktoré nás prerastá.

Andrej Filípek SJ, „Z oboch strán oltára“ 2002

Dobrom dosiahneš viac

Jeden chlapček, ktorý bol na návšteve u starého otca, našiel malú korytnačku a hneď ho napadlo prezrieť ju. Korytnačka sa okamžite stiahla do svojho panciera a chlapec sa márne pokúšal dostať ju von paličkou.

Starý otec, ktorý to videl, zakázal ďalej mučiť to zviera. „To nie je správne“, povedal, „poď, ukážem ti, ako sa to robí.“ Vzal korytnačku domov, položil ju vedľa kachiel. O niekoľko minút sa zvieraťko zohrialo, vystrčilo hlavu a nohy a liezlo k chlapcovi.

„Ľudia sú často ako korytnačky“, povedal starec. „Nepokúšaj sa nikdy nikoho nútiť. Daruj mu trochu tepla a on určite urobí, čo budeš chcieť.“

Blahoslavený Alfonso Mária Fusco 6. február

Prvé zo štyroch detí Angella a Giuseppiny Fuscovcov sa narodilo po štyroch rokoch manželstva. Bezdetní manželia sa roku 1838 vydali na púť do Pagani pri Neapole, kde pri relikviách sv. Alfonza Márie di Liguori prosili za dieťa. Ich modlitba bola vypočutá a 23. marca 1839 sa im narodil syn, ktorému dali meno po neapolskom svätcovi.

Dieťa vynikalo dobrou povahou a vrúcny vzťahom k modlitbe a chudobným. Ako sedemročný Alfons Maria prvý raz pristúpil k svätému prijímaniu a onedlho nato prijal aj sviatosť birmovania. V 11 rokoch spontánne vyjadril túžbu stať sa kňazom, ktorú jeho

okolie však bralo s rezervou. Presvedčenie o duchovnom povolaní ho však neopustilo a roku 1850 vstúpil do miestneho seminára. Kňazskú vysviacku prijal o trinásť rokov neskôr.

Alfonso Maria Fusco sa veľmi skoro začal líšiť od ostatného miestneho kléru najmä pre svoju vytrvalosť v liturgickej službe a neúnavnosť v spovednici, kde pristupoval k hriešnikom s otcovskou láskou a trpezlivosťou. Venoval sa aj evanjelizácii, jeho kázne, hoci jednoduché, boli aj veľmi hlboké a presne mierené. V jeho kňazskom živote ho sprevádzala túžba, ktorú pocítil už v seminári. Vtedy mal sen, v ktorom ho Ježiš nabádal založiť rehoľný ústav a sirotinec. Realizácia tohto plánu začala nadobúdať zreteľnejšie obrysy, keď Alfonso Maria stretol Maddalenu Caputovú. Táto mladá žena spolu s tromi spoločníčkami sa zasvätila Bohu v službe chudobným a opusteným. Semienko rodiacej sa Kongregácie sestier od Jána Krstiteľa padlo na úrodnú pôdu. Dom, v ktorom bývali, premenovali na malý dom Božej prozreteľnosti a čoskoro pritiahli aj ďalšie adeptky a ujali sa prvých sirôt. Samozrejme, prvé roky sa nezaobišli ani bez skúšok. Otec Alfonso sa však vždy riadil poslušnosťou a pokorou voči svojim predstaveným. Keď ho diecézny biskup na základe nepodložených obvinení odvolal z miesta riaditeľa ústavu, odišiel do Ríma, kde povzbudený slovami kardinála Respighiho pokračoval vo svojom diele. Alfonso Maria Fusco nezanechal po sebe veľa spisov. Namiesto pekných slov sa všetkým prihovárал svedectvom života. Kongregáciu sestier viedol s múdrosťou, prísnosťou a otcovskou starostlivosťou. Keď na sirotinec dopadli zlé časy a na stole chýbal chlieb, upokojoval sestry a deti slovami:

„Nebojte sa, teraz pôjdem za Ježišom a on sa o všetko postará.“ A táto bezbrehá dôvera v Božiu prozreteľnosť prinášala konkrétne plody. V časoch, keď vzdelanie bolo výsadou majetných, a nedostávalo sa ženám, otec Alfonso sa usiloval okrem dobrej výchovy dať zvereným sirotám aj školy. Takisto dohliadal na to, aby aj sestry študovali a mohli vyučovať chudobných, predovšetkým deti a mládež. Vzrastajúci počet žiadostí ako aj zvyšujúci sa počet detí bez prístrešia podnietili otca Alfonsa otvoriť aj ďalšie sirotince po celej krajine. Alfonso Maria Fusco zomrel 5. februára 1910. Jeho svedectvo sa stalo prameňom života pre spoločenstvá sestier jeho kongregácie na všetkých kontinentoch. Pápež Ján Pavol II. vyhlásil tohto „otca chudobných“ 7. októbra minulého roka za blahoslaveného.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku